

# Вовк і Журавель

Іван Крилов

Про вовчу жадність всякий знає,  
Бо Вовк під час їди  
Кісток не залишає.  
Та з них один зазнав біди:  
Він кісткою чуть не вдавився.  
Не може Вовк ні охнути, ні зітхнути;  
Прийшлося хоч ноги простягнуть!  
Та Журавель, на щастя, приблудився.  
Отож-бо Вовк став знаками його манить,  
В біді благає пособить.  
І той свій дзьоб аж з головою  
Встромив у пельку і з великою бідою  
Дістав ту кістку й ну за труд просить.  
— Жартуєш! — звір роззявив пащу.—  
Тобі за труд? Невдячне ти ледащо!  
Як бачу я, тобі замало ще того,  
Що дзьоба довгого ти витягнув свого!  
То ж геть, голубчик, звідси забирайся,  
Та стережись: на очі більш не попадайся!